

בשנער

ידיעות קיבוץ הזרע - ח' בתמוז התשע"ח - 21.06.2018

פרוייקט הבניה בעמק | עמוד 4
מנהל אדמיניסטרטיבי חדש

שתיים שלוש הקשב! | עמוד 6
שכבת הוריקן מסיימת י"ב

בלדה לעוזב קיבוץ | עמוד 8
והפעם ארבל שיפר

הפינה לשיתוף הציבור | עמוד 11
הזרע אקוויטיקס

את הדברים הבאים הייתי אמורה לפרסם בגיליון הקודם - גיליון 40 של "בשער" מאז שהתחלתי לערוך אותו. כתבה שהגיעה לקראת הסוף (ותודה אמיתית לאורי גבאי) גרמה לקטע להיגנז ולעבור לעיתון הבא והרי הוא כאן לפניכם.

יחסית לבחורה ששונאת רכבות הרים הצלחתי להביא את עצמי בכל שבועיים לרכיבה על רכבת רגשית שכזו. הפעם בחרתי לשתף אתכם בעליות ובמורדות שאני עוברת כל פעם מחדש לפני כל צאת גיליון. בהתחלה, כשלפני עוד שבועיים שלמים

לצאת הגיליון הבא, מלאה אני רוח קרב ואנרגיות. מסתכלת בלוח השנה, בודקת סמיכות לחגים ומועדים, פונה לחברים, ענפים ובעלי תפקידים ומבקשת לשלוח חומר או תמונה. 'לא מוכנה לקבל לא כתשובה' אני אומרת להם בחן, משכנעת וממריצה לקחת חלק בפרויקט. בסיום השיחה בטוחה אני שעמדתי במשימה! הצלחתי לשכנע, כל החברים אליהם פניתי ישתפו פעולה, ממש עכשיו הם מתיישבים לכתוב, רושמים תזכורת ביומן ואולי אפילו רותמים חברים נוספים למשימה החשובה.

אולם כאשר מתקרב תאריך ההגשה של החומר המציאות טופחת על פני בכל פעם מחדש. רוב הכתבות לא מגיעות. 'איך זה יכול להיות?' אני חושבת לעצמי, 'אולי הם מאחרים ביום?' אני אומרת במסע שיכנוע עצמי. אבל כאשר גם יום זה עובר אני מבינה שאולי בעצם לא הייתי משכנעת כמו שחשבתי. 'זהו, אני אומרת לדני, הפעם אני לא מוציאה את העיתון. אפנה לחברים ואגיד שדוחים בשבוע'. אפילו את אנה אני מעדכנת שהפעם, הפעם באמת אנחנו על הקצה, 'תתחילי לעצב את מה שיש אבל אני חושבת שלא נצליח למלא את הדפים החסרים' אני כותבת לה במייל.

ואז, מתוך ייאוש גדול, מגיעה פתאום כתבה ממקום בלתי צפוי: שמעון שתיל הצליח לעורר את חנן נגרי לפעולה, משה כהן כתב משהו, אנחנו נפרדים לא עלינו מחבר או חברה, איריס שולחת תודות לאירועי התרבות, חן מענית כותב על הקיבוץ ועוד ועוד. 'סגרת עיתון' אני מספרת לדני בגאווה, ולא מצליחה להבין איך היאוש שלפני יומיים פינה את מקומו לתחושת הצלחה מחודשת. זהו, אפשר לנוח על זרי הדפנה בסוף השבוע, ואז להתחיל לעבוד כבר על העיתון הבא...

כך זה קורה שוב ושוב, כל פעם מחדש. כבר 40 גיליונות ועדיין ממשיכים. 'מזל טוב', אני אומרת בשקט ומחליטה שאם אף אחד לא מגיע לברך, לפחות אברך את עצמי. 40 גיליונות הצלחנו כבר להעמיד. עברתי סערת רגשות הכוללת אופוריה, תקווה, יאוש, אכזבה, הפתעה, שמחה וגאווה. זה המקום להודות לצוות הנפלא שנרתם למשימה באופן קבוע:

יעל כרמי - שמדגימה לי מהי כתיבה יפה בכל פעם מחדש. לדני נהב על הטור המקסים והקבוע המגלה לנו שלמרות שאנחנו חיים בקיבוץ, אנחנו לא יודעים הכל על חברינו. לספי מנור פלג שמטבלת את העיתון בבדיחות מצחיקות, לארן ריילינגר שחוזר אלינו מידי פעם עם מדור מרתק, לצוות הארכיון שעושה את עבודתו נאמנה, יוזם וזורע בכולנו הערכה לדורות המייסדים, לבועז בש מרץ' שמפגין יצירתיות ומביא תוכן מעניין, לאורי חץ שהצטרף לאחרונה לכוחותינו ומפיח בנו רוח נעורים, לשבתאי פרידמן שתורם גם הוא את יצירותיו, לדליה הרפז על מדור מלא חן הסוגר שנה של פעילות ומסיים את הופעתו כאן אצלנו ולתומר גרוס שחוזר אלינו מידי פעם עם עדכונים על מה שבאמת מעניין. אציין גם את הבנות מאחורי הקלעים: מרים גרוס על ההגה, רינה רשקוב על ההפצה ויעל טיקטין על כל העזרה והרעיונות, וכמובן על ההפצה הקבועה. ואחרונה חביבה, אנה אבריאל שפשוט עושה שהכל יהיה יפה! בחריצות ובתחושת אחריות גדולה.

תודה גם לחברים שמשותפים אומנם לא באופן קבוע אך תרומתם משמעותית ומרעננת את חומר הקריאה בעיתון. אליהם מצטרפים גם צלמים וצלמות ששולחים תמונות המעטרות את פנים העיתון וכן את השער. זו ההזדמנות להזמין חברים נוספים לשלוח צילומים מרחבי הקיבוץ. אנחנו נפרסם!

ולקוראים הנאמנים אני רוצה להבטיח שכל עוד ימשיך להגיע חומר אנחנו נמשיך במלאכה. אולם, במידה ותקבלו הודעה ב'מקומי' שגיליון בשער נדחה בשבוע, לפחות עכשיו תבינו מה הסיבה.

קריאה מהנה!

מערכת בשער

עורכת
נעה אלבוחר

עיצוב ועריכה גרפית
אנה אבריאל

טלפון
052-3990860

דוא"ר
bashaar@hazorea.org.il

המערכת
שבתאי פרידמן, ארן ריילינגר,
תומר גרוס, אורי חץ, יעל
כרמי, משה וזהבה כהן, יעל
טיקטין, נעה אלבוחר, צוות
הארכיון, דני נהב, בועז בש
מרץ', ספי מנור פלג

הגהה
מרים גרוס

תמונת שער
הזורע אקוויטיקס

הפצה
יעל טיקטין, רינה רשקוב

דרושים

כתבים על הנעשה בקיבוץ!

- אחראי מדורים:
- תרבות ופנאי
- טיולים
- יצירה מקומית

אחראי המדור נדרשים לרכז את החומר בתחומם. למצוא ולשלב את הכותבים המשתנים במדור שתחת אחריותם. יכולות נדרשות: לעמוד בזמן!

4 | פרוייקט הבניה בעמק - מנהל אדמניסטרטיבי חדש

6 | שתיים שלוש הקשב!

קבוצת הוריקן מסיימת י"ב

8 | בלדה לעוזב קיבוץ

ארבל שיפר / ארן ריילינגר

11 | הפינה לשיתוף הציבור

הזורע אקוויטיקס / תומר גרוס

12 | יצירה מקומית

לכל מונדיאל יש מוצאי שבת / יעל כרמי

לכבוד השעיר שפרס כנפיים - ינשוף / שבתאי פרידמן

איור / ריימונד אליס

13 | תרבות ופנאי

בדיחת השבוע / ספי מנור פלג

פינת התובנה / בועז בש מרץ

חודש הספר העברי / יעל טיקטין וזהבה ומשה כהן

15 | היה היה - תכנית הנקודה

16 | שו"ת

דני נהב בשיחה עם ביצי סטון

עדכון מהתרבות

ביום שלישי 26.06.18

בשעה 18.00

נארה במועדון בהזורע את

Mihai Poliec

להרצאה בנושא:

השוואה באזורי הגבול של רומניה - בגידת השכנים

המרצה הוא דוקטורנט באוניברסיטת Clark

שבמסצ'וסטס ארה"ב.

יליד רומניה החוקר את שואת יהודי רומניה

ההרצאה תתקיים באנגלית עם תרגום לעברית

חומר רקע ניתן למצוא באתר: "א.מ.י.ר. - ארגון מאוחד

של יוצאי רומניה בישראל".

הקישור באתר הקיבוץ

מנהל אדמיניסטרטיבי חדש לפרוייקט הבניה בעמק / אורי חץ

אנחנו עוצרים את הסיפור בהמשכים המובא בפניה הקבועה של אורי ומביאים הפעם משהו קצת שונה. אורי חץ מונה לאחרונה למנהל אדמיניסטרטיבי של פרוייקט הבניה בעמק, או לדבריו, פשוט מזכירה. זו ההזדמנות לשמוע על התפקיד החדש וגם להתעדכן על ההתקדמות בפרוייקט.

ומשתדלים לתת פתרון לכל בעיה.

* לומקה הוא הכתובת המקצועית כמובן. חוץ מזה עלינו מטולת האחריות הקיבוצית לוודא שהדיירים מצליחים לעמוד בכל התשלומים ולעזור בגבייה.

האם יש בעייתיות בכך שאתה גם דייר בפרוייקט וגם משתתף בניהולו? ניגוד אינטרסים?

כשהודעתי שאני רוצה לקחת את התפקיד, אמרו לי, "למה אתה צריך את הכאב ראש הזה?!". אני באופן אישי, לא רואה בכך חסרון, אלא יתרון. אני מאוד מחוייב לקיבוץ ומאוד מחוייב כלפי הדיירים, מבחינתי זה "יון וין". וסתם בשביל הקוריוז - הבית שלנו מתוכנן להיבנות אחרון.

תוכל לעדכן אותנו על מצב הפרוייקט? קשיים, עבודה להמשך ולוחות זמנים?

סה"כ מתוך 30 יחידות שיבנו בשכונה, 24 נמצאים בגמר השלד (ועל פי התוכנית, עד סוף יולי כלל השלדים יהיו מוכנים), בשליש מהבתים הסתיימו עבודות החשמל האינסטלציה וקורות הגג. התחלנו בריצוף של 4 בתים ולשאלת מיליון (ועשרים אלף) השקלים, המסירה הראשונה תהיה בעוד כ-5-6 חודשים. צריך להבין שבשלב הזה יש אינטרס משותף לכולם - לסיים עם הבנייה ולמרות שיש עיכוב בלוחות הזמנים, אנחנו מקווים לצמצם את הפער ולסיים את כל הפרוייקט עד אביב 2019.

מנהל הפרוייקט התחלף באמצע, איך בוצעה החפיפה והאם אנחנו במקום יותר יציב?

קודם כל, אני מרגיש שכולם מאוד רתומים להצלחת הפרוייקט ושוב פה אענה לך בזירות ומקווה שדברי לא יצאו מהקשרם... המציאות היא שהפרוייקט רץ, נושם ומתקדם, אני אצטט את לומקה ואומר "שהמצב שבו אנו נמצאים היום הוא מה שמשנה", בימים אלו אנו משלימים עדכון של לוחות הזמנים ומרגישים מוכנים לקראת השלבים הבאים בפרוייקט, כמובן שהדבר שהכי מדאיג אותנו הוא הבעיות שעוד יצוצו בעתיד, אבל גם בשביל זה אנחנו פה. בנימה אישית אוסיף שסה"כ אני מאוד נהנה מהעשייה והארגון, זה אתגר לא קטן ואני חש סיפוק רב.

מתי אתה מספיק לישון? :

פעם פגשתי דוב שאמר לי שהזמן הכי טוב לישון הוא בחורף... (תכלס אפשר להגיד את זה גם על נחשים, אבל כולם יודעים שנחשים לא מדברים).

הסבר על התפקיד החדש?

אז האמת שהתפקיד הוא לא חדש, הוא חדש עבורי. מבחינת התפקיד, המטרה העיקרית היא להיות גורם מקשר וזמין בין חמשת ה"כוחות" הפועלים בשטח, אדריכלות הזורע, הדיירים, הקבלן המבצע, המפקח וכמובן הקיבוץ והמנהלת. בסופו של דבר מדובר בעבודה משרדית שתכליתה הוא לייצר "תמונת מצב" נוכחית של התקדמות הפרוייקט עבור כל דייר, ומתוך כך לגזור לו"ז פרטני לעבודה עבור כל דייר.

צריך להבין שבפועל הקבלן יודע בדיוק מה השלב הבא שהוא נכנס אליו (דרך אגב, הקבלן מאוד מקצועי) ואני מוודא שהדייר מגיע לפקח על הבנייה, מתכונן לשלב הבא בבניה (הזמנת חומרים, בחירת אלמנטים וכו') מאשר את השלבים שהתבצעו עד כה ומתעדכן בתשלומים שיש להעביר לקיבוץ עבור עבודה שהתבצעה.

מדוע עלה הצורך בתפקיד?

התפקיד הזה קיים בכל פרויקט ויש לו שמות שונים. אני לא מכיר בדיוק את התנהלות הפרוייקט עד כה, אבל הלקח העיקרי שלי הוא שבפרוייקטים עתידיים של בניה בקיבוץ, חייבים לוודא שיש נציג מטעם הקיבוץ שמבצע תפקיד זה.

האם לפניך מישהו אחר אייש את התפקיד?

אני אענה על השאלה הזו בזירות כי זו דעתי האישית מתוך התעסקות עם התפקיד עד כה. לפני מספר שבועות נכנס לומקה אקרון לתפקיד מנהל הפרוייקט מטעם הקיבוץ והוא גייס את עיריית שדמון לתפקיד הנ"ל. אני החלפתי את עיריית שדמון בתפקיד והיא זו, שלפי הבנתי, התחילה לרכז את כל הנתונים בטבלאות ולסנכרן בין הגורמים השונים. צריך להבין שבמקביל גם אליאב ריכז באדריכלות את המידע שהצטבר אצלו וגם רן (המפקח על הפרוייקט מטעם הקיבוץ - חברת מנוף) החזיק בטבלה שכזו וכאמור גם הקבלן... כשאני הגעתי (לפני שלושה שבועות) הרכבתי טבלה שכוללת את כל המידע שהצטבר עד כה אצל כולם ומתוך כך אני יכול לקדם הזמנות, לתאם סיורים ולסנכרן את המידע הרב לאתר ולדיירים.

על אלו צרכים בא התפקיד לענות?

אני מרגיש שאנחנו מתעסקים בעתיד. הבתים יקומו, זו כבר עובדה, אבל תתארי לך מצב שהדייר חשב שהוא מקבל בית עם חדרי שינה נפרדים להורים ובסוף בני הזוג צריכים לחלוק חדר... בקיצור, אנחנו מבקרים את הביצוע, מתזמנים אספקות, כתובת לשאלות מקצועיות* (בדיקת דולחין למשל, מישהו יודע מה זה?) מרכזים את בעיות הדיירים

לא כל יום אנחנו זוכים לחגוג חתונה לחברי קיבוץ!
נאחל פזל טוב לזוג הטרי - זהר (פניג) ועופר אדרי לרגל חתונתם.
פזל טוב גם להורים יערה ופיכה, ולכל בני המשפחה שחוגגים
לא רק חתונה אלא גם הצטרפות של נכד חדש למשפחה. שמחים
בשמחתכם, כל בית הזורע

פזל טוב גדול במיוחד להורים הטריים
עורית וירון פנדלפן, לסבים המאושרים,
טובה ועופרי ולכל בני המשפחה הקרוב
ופרחוק, לרגל הולדת הבן. נאחל בריאות,
אושר ונחת.
אנחנו שמחים בשמחתכם! כל בית הזורע

פזל טוב לנועה ותופר גרוס לרגל הולדת
התינוקת החדשה, אחות לדורון. נאחל גם
פזל טוב לסבתא מרים, לדודה עופרית ולכל
בני המשפחה המורחבת.
באהבה, פכל בית הזורע

מזל טוב לאורלי רפאלי לרגל
יום הולדתה ה-60. נאחל
בריאות, אושר ועוד חגיגות
רבות שכאלה. אוהבים, חברי
קיבוץ הזורע

מזל טוב לאליאב פריס לרגל
יום הולדתו ה-60. נאחל
בריאות, אושר ושנות תכנון
יפות ויצירתיות. אוהבים,
חברי קיבוץ הזורע

שתיים שלוש הקשב!

לרגל סיום שנת הלימודים אנחנו מביאים לכם את קבוצת הוריקן, הנערים והנערות שלנו, בוגרי י"ב. הם סיימו בשעה טובה 12 שנות לימוד ורובם יחליפו את ספסל הלימודים במדי צה"ל או בשנת שירות במקום משמעותי. נאחל להם בהצלחה בדרך החדשה.

שי ביסקר

אנדתי בתיכון משידו במחנות שיאזרפיה. אני הולכת אטנת שירות בטוחר הצוק והקומנה טאני אהיה כה תהיה כראטון אציון. אני מאחלת אלו חברי בנעורים סיהנו שיספרו ויצאיו כל מה שיעסו.

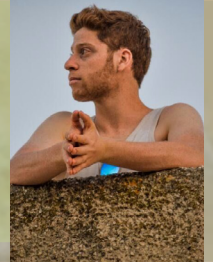
נוה מרקוביץ

בתיכון אנדתי במחנות כימיה וכימיה. בסנה הכאה אני מתחיל אלמוד הנדסאות אקטרוניקה דקטואי טל חיל האוויר במלוא כנרת. אטכבה מתחילנו אני ממליץ אהנות מהטנה האחרונה טאהם בבית ספר!

נלעד פרייס

אנדתי בבית הספר מחסבת ישראל וכימיה במחנות מורחבות. בעוד חודס אני מתשייס אדוכר צה"ל אך אני עדיין לא יודע מה הולך להיות התפקיד טאי טמי. אני מדיע אכבריה בקבוצה מתחת אהנות מלו רצע ורצע, לזת טנה מדהימה וייחודית ממש, ובעיקר לא אהיאלץ יותר מדי מלו ההחלטות טהם יצטרכו אעטות בסנה הזאת, אדבריה יש נטייה אהטגדר אטובה בטופו טל דבר.

עופרי בן יוסף

אני מסיימת 12 שנות אימוד במחנות שיאזרפיה. אינני יודעת עדיין לאן אמתשייס אך עז הזיוס אעקבד בקיבוץ.

קרן שמע

בתיכון אנדתי במחנות עיצוב זרפי. כרצע אני לא יודעת מה אני אעטה בצבא, אכל אני מתשייטת בדצמבר. אקבוצה טעולה טנה הכאה אי"ב אני ממליצה היא אנצלו כל רצע כי הזמן עובר מהר ואהנות מהדק!

סייון בן שלום

במשידו אנדתי במחנות עיצוב זרפי. בסנה הכאה אני הולכת אעטות טנת שירות כפנימיית "בית היוד" בתל אביב. כנימיה המיוקדת איודים מתל אביב טהודטאו אותם מהבית.

יסמין ירון

במסגרת תוכנית המצוינות של מכללת אריאל, יסמין ירון, סטודנטית במסלול הנדסאות, זכתה להיות אחת מ-12 הנבחרות המצוינות של המכללה. יסמין היא סטודנטית מצוינת, פעילה ובעלת מנהיגות. היא זכתה להיות אחת מ-12 הנבחרות המצוינות של המכללה.

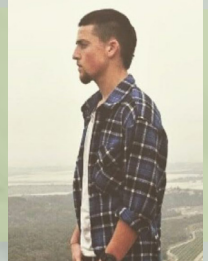
אריאל אחיר

בתיכון אמצתי במחנה עירוב זרפי. בטנה הבאה אני הולכת לעסוק בתחום של הנדסאות. אריאל אחיר היא סטודנטית מצוינת, פעילה ובעלת מנהיגות. היא זכתה להיות אחת מ-12 הנבחרות המצוינות של המכללה.

תמיר כהן

במסגרת תוכנית המצוינות של מכללת אריאל, תמיר כהן, סטודנט במסלול הנדסאות, זכתה להיות אחת מ-12 הנבחרות המצוינות של המכללה. תמיר הוא סטודנט מצוינת, פעיל ובעל מנהיגות.

טל ביסקר

במסגרת תוכנית המצוינות של מכללת אריאל, טל ביסקר, סטודנטית במסלול הנדסאות, זכתה להיות אחת מ-12 הנבחרות המצוינות של המכללה. טל היא סטודנטית מצוינת, פעילה ובעלת מנהיגות.

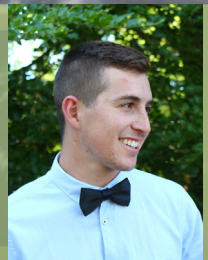
נועה כרמי

אמצתי מופיקה וערבית, הולכת בטנה הבאה לעבוד בתחום של הנדסאות. נועה כרמי היא סטודנטית מצוינת, פעילה ובעלת מנהיגות. היא זכתה להיות אחת מ-12 הנבחרות המצוינות של המכללה.

טהר אבריאל

מחש הרצק סיימתי את 12 שנות הלימוד בבית ספר מצוינת. המחנה שהרחבתי הוא מחנה תיכ"ס. בטנה הבאה אני הולך לעסוק בתחום של הנדסאות. טהר אבריאל הוא סטודנט מצוינת, פעיל ובעל מנהיגות. הוא זכתה להיות אחת מ-12 הנבחרות המצוינות של המכללה.

תאי קליר

בתיכון אמצתי במחנה עירוב זרפי, באזור סט הקרוב אתחיל שנת שירות בפנימייה ונעדר בטיכון בבאר שבע. אני מאחזת איבניקויס הבאיס שאלרות האלף בטנה הזו, שיהנו וימשיכו לעסוק את מה שהם אזהביס!

כתבה זו של ארן תוכננה לפני זמן רב. יצא הגורל והיא הגיעה לסיומה ביוני - חודש שבו מתרחשים מצעדי גאווה בארץ ובעולם. תודה לארן על ההשקעה ולארבל על שיתוף הפעולה!

ארבל שיפר

ארבל בגיל 5

ארבל בגיל 21

ארבל שיפר, 42, בנם הבכור של רודי ובני, אח של סמדר (רופאת משפחה) ועומר (כלכלן ואנליסט). בקיבוץ היה בקב' כפיר יחד עם אסף בר, אורן מוריס, נטע רביד, ארז הרפז ז"ל, סיגל ניב, ניצן פלד, קרין שקמה, ניר פלג ז"ל, יונתן ברנר ועוד. ארבל: "הילדות שלי באופן כללי הייתה די מאושרת, בעיקר בחברת הילדים. זו הייתה תקופה טובה כי הרגשתי מאד טוב בקבוצה שלי. היום אנחנו לא הכי מגובשים ושומרים על קשר אבל אז היינו כולנו בקשר טוב והייתה תחושה מאד טובה לכולם, מאד אהבתי את התקופה הזאת. מה שכן, עד כיתה א' לא אהבתי לישון בבית ילדים כי הייתי קצת ילד של אימא ואבא. אולי גם ההורים שלי שידרו את זה כי הם תמיד דחפו לעבור ללינה משפחתית. אבל בסה"כ התקופה של חברת הילדים עשתה לי טוב, היה כיף.

הכל קצת השתנה אח"כ במוסד. הייתי תלמיד טוב בכל המקצועות אבל חברתית היה לי יותר קשה. הייתי פעיל בתרבות, ניגנתי בקלרינט ואפילו אהבתי את הפעולות בתנועה אבל בעיקר התרכזתי בלימודים. בכיתות ח' ט' הייתה לי תקופה קשה כי היו אצלנו חבר'ה שדחפו למקומות שליליים ולא שיתפתי עם זה פעולה. אח"כ כבר מצאתי את מקומי והרגשתי פחות לחץ חברתי. הרבה פעמים אני חושב היום על התקופה הזאת, ואם אני מנתח את זה פסיכולוגית יכול להיות שאז כבר היו ניצנים של הנטייה המינית שלי השונה. לא התחברתי לכל התחום הרומנטי של בנים בנות שהיה פתאום מאד חזק אצל כולם. אני חושב הרבה על תקופות שעיצבו אותי בחיי, מנסה לנתח את עצמי. לימים למדנו באוניברסיטה על "תאוריית ההיקשרות", שלפיה ילד שלא גדל עם הורים קרובים שמכילים את המצוקות שלו, למשל בבית ילדים, ההתפתחות הרגשית שלו תהיה פחות בטוחה. המרצה שאל אם יש באולם מישהו כזה, הצבעתי וסיפרתי על הילדות שלי בקיבוץ בלינה המשותפת. אני חושב שבשיטה הקיבוצית, כפי שאנחנו גדלנו בה, היית צריך כל הזמן להגן על עצמך, לא לחשוף הכל כדי לא להיפגע ולכן הייתי מעולה בהדחקה, לשמור דברים בפנים, זה מאד אפיין אותי. הייתי ילד סגור יחסית ולקח לי אח"כ המון זמן להשתחרר מזה. צריך תמיד מאד להיזהר כשמדברים על זה כי יש הבדלים בין אנשים ולא כולם חווים הכל אותו דבר אבל לאנשים מסוימים הקיבוץ יכול להזיק וליצור בעיות רגשיות, למרות שלפי דעתי זה ניתן לתיקון. אני למשל הייתי בשיא ההשלמה עם עצמי רק בגיל מאוחר יחסית, אחרי הצבא,

וכשאתה מרגיש מסונכרן עם עצמך אז גם היכולות שלך באות הכי טוב לידי ביטוי.

בסה"כ אני מעריך הרבה דברים שהיו לנו במוסד. היו לנו מחנכים טובים והרבה חוויות חיוביות. כל תחום התרבות למשל היה מאד חזק וגם בלימודים יצאתי טוב משם, אבל עובדה שאני לא שומר על קשר הדוק עם חבר'ה מהתקופה הזאת. אין לי כל כך חברים מאז וכנראה זה לא במקרה. אחרי הצבא כשגרתי בת"א פתאום האווירה הייתה כל כך שונה וחיובית עבורי שזה גרם לי איכשהו להתנתק מאותה תקופה, ואולי בכלל מהעבר בקיבוץ.

בשנת 94 סיימנו את המוסד. הצבא איתר אותי מאד מוקדם ל-8200 (מודיעין), גם בגלל שהייתי במגמת ערבית. כבר בכיתה י"א ידעתי שאני הולך לשם אחרי שעשיתי מיונים. חצי שנה עשיתי קורס קדם צבאי ומשם הגעתי ישר ל-8200.

שלוש שנים הייתי באותו בסיס ברמת הגולן והיה לנו שם הוואי ממש כמו בקיבוץ. יחידה קטנה, בסיס קטן, בנים ובנות יחד. סה"כ היה לי שרות טוב. בשנת 98 השתחררתי, שנה וחצי עבדתי בקיבוץ ואז נסעתי לחו"ל. 3 חודשים טיילתי באוסטרליה, ניו זילנד ותאילנד וזה היה וואו, חוויה מדהימה שמלווה אותי עד היום, העצמאות המוחלטת שפתאום הייתה לי. לדעתי שם התחלתי לצאת מהמסגרות ולהכיר את עצמי. אחרי שחזרתי נרשמתי ללימודי ביולוגיה במסלול מצטיינים מיוחד של אוניברסיטת ת"א. נכנסתי בקיבוץ למסלול סטודנטים וגרתי במעונות. אז בעצם נפגשתי פעם ראשונה עם ת"א ועם החיים בעיר הזאת. זה היה הדרגתי, בהתחלה התרכזתי בלימודים שהיו מאד תובעניים והייתי סטודנט שקדן אבל לאט לאט זה השתנה. בסוף שנה א' הבנתי שאני לא רוצה להיות קבור במעבדה אלא יותר לעבוד עם אנשים ועברתי למסלול דו חוגי, ביולוגיה, פסיכולוגיה. זה היה קשה אבל מצאתי משהו שבאמת עניין אותי, פסיכולוגיה. באותה תקופה התחלתי גם לחיות יותר את ת"א ונפתחתי לחיים מחוץ לאוניברסיטה. התחלתי לצאת למסיבות, מועדונים, מסעדות, בהתחלה עם חברים מהלימודים ובהמשך זו כבר הייתה תחילת היציאה שלי מהארון ופתאום נהיו לי גם הכרויות רומנטיות. הבנתי שאני רוצה לבדוק מי אני גם דרך קשר זוגי. כל כך הרבה שנים חייתי בהדחקה ופתאום אמרתי לעצמי רגע, יש לי כבר קצת יותר זמן ואני כבר לא בקיבוץ, אני בת"א. זה היה הדרגתי ולקח זמן אבל בגיל 25 כבר היה לי בן זוג ראשון. בדקתי את עצמי כל הזמן. ניסיתי גם לצאת עם בנות, אמרתי בוא ננסה אבל ראיתי שזה לא מתאים לי. באותה תקופה באמת יצאתי מהארון, גם חברתית וגם רומנטית.

אחרי 3 שנים במעונות עברתי לדירה שכורה ועזבתי סופית את הקיבוץ. עברתי לגמרי לת"א והתחלתי שם את חיי כאדם בוגר. עבדתי אז כעוזר מחקר באוניברסיטה הפתוחה במחלקה של ייעוץ ארגוני בתוך האוניברסיטה. אם עד אז הייתי בטוח שאעסוק בחקר המוח, שם נכנסתי לתחום שאני עוסק בו עד היום. 3 שנים עבדתי שם בהכונה והשמה של סטודנטים וככה נחשפתי לתחום של פסיכולוגיה ארגונית. לאט לאט ירדתי ממדעי הטבע ופניתי לכיוון הזה. ההמשך היה לימודי תואר שני בפסיכולוגיה. להתקבל לתואר שני בפסיכולוגיה זה קשה ודורש קריטריונים מאד גבוהים, עשיתי הרבה מבחנים בשביל זה. במקביל, כסטודנט התחלתי לעבוד במחלקת הגיוס של אינטל. זו הייתה התנסות מעניינת, תחום ההייטק, משאבי אנוש בעולם העסקי. בסוף הגעתי למסקנה שאני הכי רוצה לעבוד כפסיכולוג בתחום הגיוס והמיון. באותה תקופה חיפשו ב-8200 מילואימניקים שכבר היו במערכת שייכנסו לשם בתור פסיכולוגים. הם פנו אלי והתחלתי לעשות שם פרקטיקום במקביל לאינטל. בהמשך עזבתי את אינטל והמשכתי לשרות קבע. אחרי תהליך ארוך התגייסתי שוב לצבא כפסיכולוג וסגרתי מעגל, מונית לקצין המיון הפסיכולוגי של 8200! היה לי מערך של

מילואימניקים שהיו פקודים שלי והייתי אחראי על ניהול מערכות מיון בסדר גודל עצום! 8200 זו היחידה הכי גדולה בצה"ל ועבדתי מאד קשה. בתום שנתיים הייתי צריך להחליט אם אני ממשיך בצבא. אחרי התלבטות רצינית ובדיקת כמה אופציות החלטתי לעזוב. שמעתי שמחפשים פסיכולוגים במשטרה, הגשתי מועמדות והתקבלתי לעבודה במחלקת מדעי ההתנהגות של משטרת ישראל, בתפקיד שהרבה יותר מתאים לי ממה שעשיתי בצבא, ארוך טווח ועם צוות גדול. אנחנו יחידה מאד מקצועית וגם די ייחודית. התפקיד שלנו הוא להפעיל כלים מדעיים שאנחנו מפתחים בעצמנו כדי להעריך ולמייין את כח האדם במשטרה. כבר 9 שנים אני שם פסיכולוג תעסוקתי מומחה ואני מאד אוהב את מה שאני עושה, טוב לי שם.

נחזור לגיל 25-24, כשגרתי בת"א והייתי סקרן להכיר ולהתנסות. זאת הייתה תקופה יפה שבה באמת נפתחתי לעולם, היו קשרים רומנטיים ואכזבות. היציאה מהארון זה משהו שלא נגמר אף פעם, כי תמיד יש אנשים חדשים שטרם פגשתי. ככה אתה כל הזמן שוב יוצא מהארון גם אם "יצאת" כבר לפני 20 שנה. זה קורה כל הזמן בכל מקום, בעבודה, במילואים, קופת חולים, כל מקום של אינטראקציה עם אנשים. בד"כ כשאומרים "יציאה מהארון" זה מול המשפחה, אצלי זה היה בגיל 25, סיפרתי לכל אחד בנפרד תוך שבוע שבועיים. כולם קיבלו את זה בסדר וגם לא חשבתי שזה יהיה אחרת למרות שזה כן עורר דאגות. גם אם ההורים לא מופתעים, עדיין כשזה סופי זה שונה מ"אולי" ו"חשבנו" וזה לא פשוט להורים לשמוע. אח"כ לאט לאט סיפרתי גם לחברים שלי. בסופו של דבר לא היה אחד שלא קיבל את זה בסדר. אני חושב שאם אתה מכיר את האנשים שקרובים אליך אז לא תופתע כל כך, אתה יכול להניח איך הם יקבלו את זה. הקושי הכי גדול אצלי לצאת מהארון היה כלפי עצמי ולא כלפי הסביבה, בשלבים האלה נורא רציתי כבר למצוא זוגיות יציבה, זה נותן הרגשה רגועה וטובה יותר לגבי העתיד.

את שרון, בן זוגי הנוכחי, מורה לחינוך מיוחד, פגשתי בגיל 27 ודי מהר נוצר בינינו קשר חזק. אחרי שנה עברנו לגור ביחד ואחרי 3 שנים הצעתי לו נישואין בטיול על שפת הירקון. כעבור עוד כמה חודשים כבר התחתנו בקנדה. רצינו חתונה פורמלית ואז היינו יכולים להתחתן רק בקנדה, היום יש עוד מדינות. זה היה ב-2007, עשינו חתונה בטורונטו וירח דבש במפלי הניאגרה. שנתיים מהחתונה כבר התחלנו לחשוב על ילדים. תמיד רציתי ילדים ובדקנו כל מיני אופציות. בדיוק אז התחילו לדבר על פונדקאות בהודו לזוגות להט"בים, זו הייתה ההתחלה. פונדקאות בארץ בלתי אפשרית לזוגות חד מיניים. זה לא היה פשוט, התלבטנו, נסענו לטיול בהודו והגענו גם למרפאה שעושה את זה במומבאי, להתרשם מהמקום. בסוף אחרי לבטים יצאנו לדרך. תורמת הביצית הייתה מדרום אפריקה. בד"כ תורמות הביצית הן נשים מערביות שמוטטות לשם במיוחד אחרי תהליך של בחירת

משפחת רביד שיפר. ארבל, שרון, סתיו ועברי

ארבל (מימין) ושרון

עד שהגיע למשקל מסוים ואח"כ המשכנו לטפל בו בבית. היום עברי בן 3 והוא בריא. ילד מדהים וחכם.

היום אנחנו גרים בכפר סבא. עד לפני שנתיים גרנו בת"א אבל החלטנו לעבור ובחרנו בכפר סבא. אפרופו סבא שני זוגות הסבים מאד עוזרים לנו, ההורים שלי הם סבים נפלאים ומגיעים אלינו פעם בשבוע, מוציאים את הילדים מהמסגרות ונמצאים איתם עד הערב. אנחנו חברים בכל מיני קבוצות של הורים גאים והרבה שנים גם התנדבתי ב"חושן", ארגון חינוך והסברה של הקהילה הגאה. באים בעיקר לבתי ספר ומספרים את הסיפור האישי שלנו. אגב פונדקאות זה אחד הנושאים היחידים בהם יש ויכוח בתוך קהילת הלהט"ב. ישנן לסביות פמיניסטיות רדיקליות שמתנגדות להליך הפונדקאות בטענה שמדובר בניצול והחפצה, כשלמעשה ברוב המוחלט של המקרים מדובר בתהליך מדהים של נתינה. זו דעתי. זה נושא מאד טעון אצלנו. מאכזב אותנו שיש לסביות שלא תומכות במאבק שלנו לקיים פונדקאות. עכשיו בכלל פונדקאות לזוגות חד מיניים נהייתה הרבה יותר יקרה ומסובכת כי הרבה ארצות שקודם ביצעו את התהליך אסרו את זה מאז. היום עוד אפשר רק בארה"ב ובקנדה וזה סיפור אחר לגמרי שם. למזלנו זה כבר מאחורינו אבל הנושא הזה עדיין בנפשי. אתה לא הראשון שרוצה לראיין אותי על כל מה שעברנו. אפילו הציעו לנו פעם להשתתף בתכנית ריאליטי. תמיד סירבנו בנימוס ובסוף זוג אחר שהכרנו בהודו השתתף בתכנית.

הזורע. הילדות שלי, הבית שגדלתי בו. אני מאד אוהב את המקום ואת הסביבה ובא לפעמים עם הילדים לטייל ביער. אני לא מעורב במה שקורה אבל אני שומע מההורים. יש לי הרבה זיכרונות יפים מהקיבוץ שהיום אני מספר אותם לילדים שלי ואני מרגיש שאני רוצה עבורם משהו דומה, מרחבים שלי וסביבה ירוקה. קיבוץ זה מקום אידיאלי לגדול בו עם החינוך הקיבוצי, בטח היום עם הלינה המשפחתית. היום כאדם מבוגר אני לא רואה את עצמי מסוגל לחיות במסגרת כזאת, אלמנט השיתוף עדיין חזק מידי עבורי אבל אני חושב שלילדים זה משהו מדהים לגור בקיבוץ. ✨

התורמת. הפונדקאית עצמה היא אישה מקומית, הודית. למזלנו כבר בניסיון הראשון זה נקלט. לאורך כל ההיריון ליווינו מפה את הפונדקאית, היה חשוב לנו להיות איתה בקשר. לא ידענו אם זה בן או בת כי בהודו אסור לומר את מין העובר. שבוע לפני הלידה טסנו לשם, נסענו לגואה וחיכינו. חזרנו למומבאי יום לפני הלידה ונולדה לנו בת, קראנו לה סתיו, היום היא בת 7. אחרי הלידה התחיל תהליך ארוך של אישורים שנוכל לבוא איתה לארץ. לצערי מדינת ישראל מערימה כל קושי אפשרי על פונדקאות בחו"ל. מיליון אישורים, בירוקרטיה מטורפת, מורטת עצבים. במשך כמה שבועות נשארנו שם במלון יחד עם עוד זוגות מכל העולם שבאו לעשות תהליך דומה, הומאים וסטרייטים, הייתה שם אווירה מיוחדת וסיפורים מאד מעניינים. אחרי בערך חודש סיימנו את הכל והבאנו בשעה טובה את סתיו לארץ.

עם הילד השני, עברי, היה סיפור קצת שונה. אז כבר סגרו את הודו לפונדקאות והחלטנו לעשות את זה בנפאל. נפאל בניגוד להודו היא מדינת עולם שלישי ממש, בכלל לא היינו מודעים לרמת הסיכון שיש שם. עשינו את אותו תהליך ונקלטו תאומים, שוב בניסיון ראשון. בסוף נשאר עובר אחד. חודש לפני הלידה התקשרו פתאום ואמרו שהפונדקאית נכנסה ללידה מוקדמת. שרון טס לשם מיד והגיע יום אחרי הלידה. עברי נולד פג ושם פג זו בעיה. בנוסף כמה ימים אחרי הלידה היה לו סיבוך בריאותי קשה והיו חייבים לנתח אותו. התחלנו להפעיל פה את כל העולם כי הרופאים שם לא ידעו מה לעשות. אני נשארתי בארץ ופתחתי ממש חמ"ל בבית, נעזרתי באחותי ובעוד רופאים. היה מדובר גם בהוצאות מטורפות כי הכל פרטי. בסוף ניתחו אותו ולמזלנו הניתוח הצליח אבל הסיפור לא תם. אז חשבנו איך להטיס אותו לארץ, חשבנו אפילו על מטוס מיוחד שעולה הון. בסוף הטסנו לשם רופאה מפה ובמשך שבוע היא ממש הדריכה את הצוות הרפואי שם מה לעשות. לאט לאט מצבו התייצב וברגע שהיה אפשר היא באה איתו לארץ, ישר לפגיה באיכילוב. גם את זה היה לא פשוט לארגן והפעלנו כל גורם אפשרי כולל המשטרה שמאד עזרה לי. באיכילוב הוא נשאר

הזורע אקוואטיקס / תומר גרוס

הפעם בחרתי לנצל את כניסתו של יניב לניהול הזורע אקוואטיקס (מדגה וצמחי מים) כדי לשמוע ממנו קצת על הענף וגם על עצמו.

השנה האחרונה התאפיינה בהכנסה של מיכון שמטרתו ליעל את תהליכי העבודה: במחלקת צמחי המים הוכנסה מכונת אריזה לחסה ונבנה מתקן לניקוי מגשי השתילה, במחלקת דגי הזהב החלו לעבוד עם מכונה שמבצעת את מיון הגודל של הדגים שבוצע עד כה באופן ידני, ונרכש מכשיר למדידת חמצן בבריכות אשר מעביר את הנתונים למחשב ויחסוך בכך את הרישום הידני של התוצאות. כמובן שלאורך הדרך מקפידים לשמור שהכנסת המיכון לא תפגע באיכות המוצר.

יניב מעוניין לציין לחיוב תהליך נוסף שמתבצע בענף בשנים האחרונות: בנייה של דור המשך שייקח בעתיד (ולוקח כבר עכשיו) את המושכות, התהליך נעשה בשיתוף הדור הוותיק מתוך הבנה שזו הדרך לשמור על הענף חי ונושם. כבר היום ישנם צעירים רבים שממלאים תפקידים משמעותיים: אורי גבאי, ארז ניר, עידן שביט, יזהר נהב ואביעם גבאי. וכמובן עוד עובדים צעירים שאינם מהקיבוץ אשר ממלאים תפקידים חשובים במחלקות השונות.

בשנים האחרונות מסתמנת מגמה של האטה בצמיחה של תחום דגי הנוי בעולם, מתוך רצון לשמור על רווחיות גבוהה של הענף מתבצע בימים אלו תהליך בניית תוכנית אסטרטגית במטרה לבחון לאילו כיוונים ניתן וכדאי להתפתח תוך ניצול המערכות והידע הקיימים.

לסיום הכתבה ישבתי עם אביעם גבאי שפתח ביחד עם עידן שביט מחלקת דיגיטל בהזורע אקוואטיקס.

המחלקה הוקמה מתוך הבנה כי חסר לחברה פרסום במדיה הדיגיטלית (פייסבוק, אינסטגרם) אשר מהווה היום חלק בלתי נפרד מעולם השיווק. אביעם ועידן פתחו לחברה דף אינסטגרם וחיידשו את עמוד הפייסבוק, הם מעלים באופן קבוע תמונות שונות הן של הדגים והעבודה והן של אירועים המשקפים את הווי החברה. בנוסף הם מפרסמים בפייסבוק פוסטים עם תוכן מקצועי בתחום הדגים במטרה למתג את הזורע אקוואטיקס כגוף ידע בתחום.

המחלקה עובדת כבר חצי שנה ואפילו הגיע להזורע צוות צילום מאוקראינה שבא לתעד את העבודה במקום. המדיה החדשה מאפשרת להציע ללקוחות דגים חדשים וגם להגיע ללקוחות חדשים. כל העובדים בענף מגויסים לנושא ולוקחים חלק בצילומים מה שתורם גם להווי הפנימי בענף. ✨

יניב הגיע אקוואטיקס לפני חמש שנים, אחרי הרבה שנים שעבד בגד"ש. הוא סיים לימודי הנדסה תעשייה וניהול, ואחרי סיום הלימודים קיבל פנייה מהענף להיכנס לתפקיד של מנהל תפעול. בשנה הראשונה יניב עבד בכל המחלקות השונות כעובד מן המניין כדי ללמוד את התחום, במקביל החל לעסוק גם בתחום התפעולי.

הוא נכנס לתפקיד במהירות והחל לקדם נושאים חשובים כמו חידוש של ציוד ופרייקטים לחיסכון באנרגיה. יניב מאמין מאוד בהכנסת טכנולוגיות חדשות ושימוש במערכות מכניות שמאפשרות חיסכון באנרגיה ובכוח אדם.

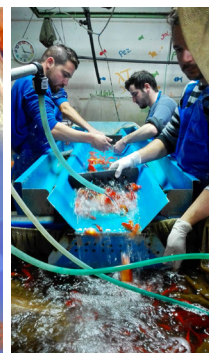
יניב הצטרף להנהלת הענף והרגיש חיבור מידי עם הארגון, גם מבחינת הקשר עם האנשים וגם מבחינת העבודה. לאחר שדני בנימין הודיע שיסיים את תפקידו יניב נבחר להחליף אותו כמנכ"ל הזורע אקוואטיקס. יניב מציין כי הכניסה לתפקיד מתבצעת בצורה מאוד נכונה ומבוקרת כאשר דני ממשיך ללוות אותו וקיימת תמיכה מלאה הן מתוך הענף והן של המערכת הקיבוצית.

חברת הזורע אקוואטיקס הינה החברה המובילה בארץ בתחום דגי הנוי, ובין 5 הגדולות בעולם. החברה משווקת למספר רב של מדינות באירופה ובצפון אמריקה והדגים שלה הם באיכות גבוהה ביחס למגדלים אחרים.

מחלקת דגי הזהב נהנית השנה ממלאים גדולים מאוד של דגים הודות לעבודה מוצלחת של צוות הייצור ועונת גשמים טובה בשנה שעברה. המחלקה מייצרת 5 סוגים של דגים שמפורסמים בעולם בזכות הצבעים החזקים שלהם.

בתחום הקוי הזורע אקוואטיקס נחשבים לחלוצים בגידול דגי קוי במתקן סגור וכיום ישנם לקוחות רבים אשר מקפידים לרכוש רק דגים שגדלו במתקן בהזורע. לשיטת גידול זו ישנם יתרונות וחסרונות, השנה למשל נוצר חוסר בדגים בגודל מסוים בגלל קשיים בייצור.

במחלקת צמחי המים ממשיכים להפעיל את חממות החסה עבור הגד"ש, בתחום השושנות זו השנה השנייה שהמחלקה מוכרת רק ללקוחות שמוכנים לשלם מחיר גבוה עבור המוצר האיכותי שיש להזורע להציע (בהשוואה למתחרים מהמזרח). בתחום צמחי האקווריום נעשה שינוי באופן העבודה עם המשווק מה שמביא לחסכון בעלויות.

צעיפים, כובעים, כוסות, נעבוד על הסטיילינג כשתחזור'.
 המשחק הסתיים בתיקו אפס, או כמו שהיינו נוהגים לומר: אפס אפס. מה זה חשוב? המגרש, האווירה, הבירה, הוומבלי, התמונה של ניימאר על כל המגרש.
 והנה התחיל המונדיאל. חודש של כדורים, רשתות, נעלי פקקים וזמן פציעות. אני אמשך לראות את הסדרות שלי

בטלוויזיה השנייה. עם כל הכבוד לשחקנים, ויש כבוד, אני מעדיפה עורכי ועורכות דין בחליפות הוט קוטור ועקבי סטילטו. ניפגש בעוד חודש.
 אני בעד האנדרדוגים, כי איזה מסכנים האוהדים שאוכלים להם ת'לב. וכולם יודעים, שלכדור יש חוקים משלו, לכל שבת יש מוצאי שבת ויאללה בית"ר. או הפועל חדרה. ✧

לכבוד השעיר שפרש כנפיים
 - ינשוף / שבתאי פרידמן

/ ריימונד אליס

✧

✧

תרבות ופנאי
 כי כולנו יודעים מה הגיל הממוצע של חברי הקיבוץ...

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג

פרופסור איינשטיין ואשתו יצאו לכמה ימי קמפינג. בנו אוהל וישבו לאכול. לאחר ארוחה דשנה ובקבוק יין טוב איחלו זה לזה לילה טוב ופרשו לשינה. כעבור כמה שעות גב' איינשטיין מתעוררת מעירה במרפק את הפרופסור. "בעלי היקר, הבט לשמיים ואמור לי, מה אתה רואה?" "מיליוני כוכבים", ענה לה הפרופסור המכובד. "ומה זה אומר לך?" - שאלה אשתו, איינשטיין חשב רגע ובמאמץ להרשים את אשתו אמר: "מבחינה אסטרונומית זה אומר שקיימים מליוני גלקסיות ופוטנציאלית - ביליוני כוכבי לכת. מבחינה כרונולוגית אני משער שאנו מתקרבים לשעה 3.15 אחר חצות, מבחינה תיאולוגית אני רואה שהקב"ה הוא כל יכול ואנחנו יצורים קטנטנים חסרי כל חשיבות, מבחינה מטאורולוגית אני משער שמחר נועד לנו יום יפה ושמש נפלאה! ומה זה אומר לך אשתי היקרה?" המתינה ואמרה: "בעלי היקר, כל יום אתה הופך ליותר ויותר אידיוט - גנבו לנו את האוהל!"

Arguing with a women is like reading the Software License Agreement.

In the end, you ignore everything and click "I agree".

מראיין: כתוב שאתה דובר אנגלית ברמה של שפת אם. אני: נכון. מראיין: אבל אתה לא דובר אנגלית. אני: גם אמא שלי לא.

*תודה לטובה חגי... ✧

את חודש הספר העברי אנחנו מציינים בעיתון ע"י חידון לשון והפניה לסיפורים שבטח נמצאים אצל כולנו במקרר. תודה למשה וזהבה כהן וליעל טיקטין

סיפורים בקירור / יעל טיקטין

לכולנו יש במקרר, ממש עכשיו, סיפור קצר חדש, עם איורים מקסימים המלווים אותו. יעל טיקטין בעלת הכרות עקיפה עם אחד המאיירים בפרויקט מביאה לנו את הפרטים הבאים:

איתי בקין הוא מאייר ומעצב בוגר בצלאל. חברת הפרסום מקאן-אריקסון שתנובה היא אחת מלקוחותיה, פנתה אל איתי וביקשה ממנו שיאייר איורים לסיפורים קצרים שיפורסמו על גבי קרטוני חלב לכבוד חודש הספר העברי.

כותבי הסיפורים הקצרים עובדים בחברת הפרסום ואף הוצאת ספרים לא היתה שותפה לפרויקט. הסיפורים נכתבו ייעודית לפרויקט והם לא לקוחים מספר כלשהו. איתי אייר ארבעה איורים לארבעה סיפורים ואליו הצטרפו גם מאיירים נוספים.

כפל לשון לחודש הספר העברי / הביאו לדפוס משה וזהבה כהן

- * הבוקר קניתי במאפיה קוראסון ובורקס. הקוראסון לא היה טעים, אבל הבורקס פיצה.
- * יש לי חבר שלא יודע מאיפה מגיעים מי מעיין. זה נובע מבורות.
- * תמיד כשאומרים לי שאני כוכב אני ישר מאדים. ובצדק.
- * רציתי להפתיע את החברה שלי בעבודה בפרחים, אבל במקום שהיא עובדת יש שלט שאוסר כניסה לזרים.
- * אז הכנסתי פרח פרח.
- * הדברים הכי מוזרים שהאדם החליט לעשות מהם אוכל: דג מ-לוח חלב מ-פוסטר שוקולד מ-ריר.
- * (בעיקר האחרון ממש מגעיל..)
- * ללחוץ על מקש F1 לעזרה, זה בדיוק כמו לבקש עזרה מאף אחד.
- * היום אחד העיר לי שהזקן שלי על הפנים, אמרתי לו, וכי מה חשבת שהוא יהיה על כף היד?

- * אם מישהו רכב על סוס ועזב, אז הוא פרש או לא?
- * להודות למישהו בפה מלא, זה מנומס או לא?
- * איך חב"דניק יודע מה לעשות כשמישהו אומר לו "תניח לי"?
- * אם ארכיאולוג העלה חרס בידו, זה סימן שהוא הצליח או לא?
- * האם למי שעובד במפעל לספרי קודש יש מידי יום סידורים?
- * האם יש ערבים לזכרו של הרב כהנא?
- * אם אתה רוצה לקבל תשובות, כנס לחנות שעונים.
- * מצחיק שלא להדהליקו את המנורה קוראים מכבים.
- * באיסטנבול לא סוגרים דלתות. הם טורקים.
- * מה עושים הגויים כשהם ישנים? נוכרים.
- * שקלתי הרבה לפני שהחלטתי לעשות דיאטה.
- * חיפשתי את עצמי בויקיפדיה ולא מצאתי. מרגיש חסר ערך.
- * אם הבעיה שלך היא כסף ואין לך כסף אז אין לך בעיה, לא?

פינת התובנה / בועז בש מרץ

ערך הידע של העובד

קיימת תפישה מוטעית בקרב עסקים רבים, בה ניתן כביכול לוותר על עובד ותיק בעל ידע לטובת עובד חדש, זול יותר ובעל "תעודה" ובכך "להקטין הוצאות". טעות תפישה זו מביאה אתה את פונקציית "עקומת ההתרוסקות" בה ככל שמרבים בהתנהלות לפי תפישה זו, יורדת העקומה בשיעור חז יותר עד להתרוסקות טוטאלית. ככל שמוחלפים יותר עובדים בעלי ידע וניסיון בעובדים חדשים, יורד עוד יותר הערך המוסף המתקבל מהבנה לעומק ו"חיבור" ליעדי העסק ונוצר מצב של "חליפות ריקות" בתפקידים רבים המבצעים את תפקידם באופן טכני ומינימלי שאינו מספיק לתחרותיות הנדרשת במאה ה-21. הידע הנו העמוד המרכזי האחד (השני הוא הלך הרוח, או המוטיבציה) בבסיס המבנה הארגוני, כאשר ה"ריצפה" המחברת ביניהם הנה רשת התקשורת התוך-ארגונית.

הרפת הראשונה הוקמה ביולי 1937. בחיפושנו אחר סיפור בנושא מצאנו (שוב, איך לא...) סיפור בחוברת הסיפורים "בין רצועת המגבת לפוריר" המספר על הפרה הראשונה. את הסיפור סיפרה תמר בשנת 1986, והוא פורסם בהתחלה ב"בשער". / צוות הארכיון

סיפורי פרות - נטע / תמר לפידות

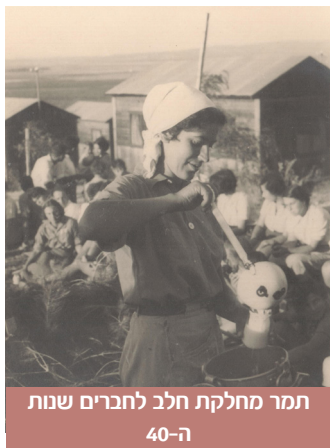
חדר האוכל היה עדיין בצריף קטן. כל הקיבוץ היה קטן מאוד. גרנו באוהלים והיו כבר כמה חברים אשר זכו לגור בצריפים. בתים עוד לא היו.

שלוש פעמים ביום נשמע צלצולו של הפעמון, שלא היה אלא משולש ברזל גדול, התלוי ליד הכניסה לחדר האוכל ובו היו מודיעים על מועדי הארוחות. באותה השיטה, צלצול במשולש הזה, השתמשנו גם כדי לקרוא לאסיפה, להתריע מפני שריפה או סכנה אחרת וגם כדי לבשר על שוב יולדת מבית החולים ואירועים חגיגיים. אירוע כזה היה בואה של הפרה נטע.

כאשר מיכאל חרמוני ז"ל, הביא מכפר יהושוע, או מנהלל את נטע הפרה הראשונה שלנו, צלצלו בפעמון וכל מי שיכול היה להתפנות בא וליווה את המצעד מהשער לרפת. ההתרגשות הייתה רבה וכן השמחה. כל אחד בלע אותה בעיניו, בדק את מראה, מדד את צבעה ומיקומם של הכתמים שעל עורה - פה חום שם לבן, התפעל מן ה"איך שהיא שותה" וה"איך שהיא אוכלת", איזה תיאבון יש לה... "מה יש לומר - קיבלנו אותה כקבל מלכה. ובאמת, היה זה מאורע משמח לא רק כי נוסף לנו תושב - הולך-על-ארבע, אלא היה כאן ייסוד של ענף חדש ובו תלינו תקוות רבות להכנסות ולתוצרת חלב. הנה מדוע היה זה כעין חג: עכשיו ייסדנו את הרפת. ברפת הכנו מקום לעשר פרות אשר נקנו בהמשך הזמן. כיוון שהיו רק עשר, הכרנו אותן לא רק על פי המראה שלהן ותאורן אלא גם על פי תכונותיהן ואופיין.

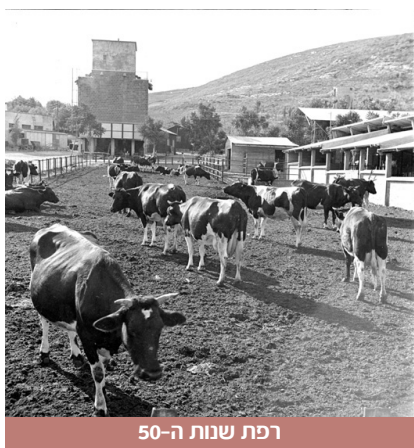
רפת

תמר מחלקת חלב לחברים שנות ה-40

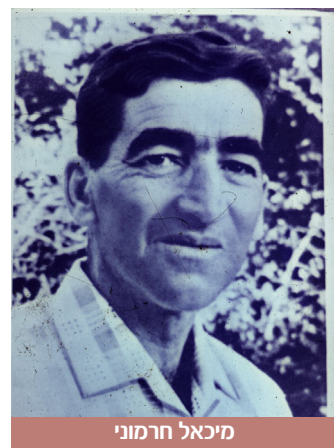
כדי חלב. 1938

רפת שנות ה-50

רפת שנות ה-50 2

מיכאל חרמוני

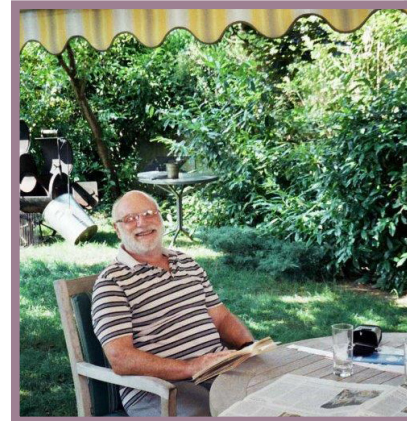
10 שאלות ותשובות עם ביצי סטון

גיל: עוד חודשיים בן 81

מצב משפחתי: נשוי ללילו + בן בשם עמירן מנישואים

קודמים + נכד אחד

מקצוע: עובד סוציאלי עד היציאה לגמלאות. בתחילה במעון סגור לנוער עבריין ובבית אבות, וב-20 שנים האחרונות בהזרוע, בתור אחראי לבעלי צרכים מיוחדים ובני משפחותיהם.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

כשבאתי לקבוץ עבדתי בתעשיית הרהיטים ובזמני החופשי פיסלתי בעץ. אני עדיין רוצה לחזור לעיסוק זה. רוצה לפסל בעזרת פטיש ואזמל, לאט, לאט, להוריד קטעי עץ, לגלף, ללטש. מקווה להגשים רצון זה.

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

מגיל 8 עד 11 הייתי חרדי... גדלתי בילדותי בברוקלין בשכונה חרדית שעיקר תושביה היו מקהילת סטמאר. הוריי אמנם היו חילונים אבל החליטו שטוב שאקבל קצת "יידיש-קייט" ושלחו אותי ל"שיבת תורה ודעת" בשכונה. הייתי באותן שנים חרדי למהדרין עם פאות וכל השאר. אותו "רומן" עם העולם החרדי נפסק ביום אחד, לאחר שהגעתי הביתה והודעתי לאימא שלי שלא אוכל יותר בבית כי האוכל לא מספיק כשר. למחרת אבא שלי הוציא אותי מהשיבה והעביר אותי לבית ספר ציבורי רגיל. שנתיים לערך לאחר מכן מצאתי את עצמי כחניך בתנועת השומר הצעיר...

9 תכונה אחת בך שהייתה שמח להיפרד ממנה.

יש לי תכונה להסתכל על תמונה גדולה ועל ידי זה מפספס הרבה פרטים. זה נכון גם למבט וויזואלי אבל גם לחיי החברה. אני לא נכנס לפרטים ולא פעם מחמיץ כך דברים חשובים. אני מודע למשפט הנכון ש"אלוהים נמצא בפרטים הקטנים" ולא פעם זה חסר לי כי יודע שמפסיד דברים חשובים.

10 משהו שלא אוהב ומשהו שאוהב בהזרוע?

לא אוהב: שאין לנו ברכת שחיה בחורף! לכן, לצערי, לא שוחה בחורף ורק בקיץ שוחה כל יום. בנוסף, מדאיג אותי לראות הורים נוסעים בקלאב-קאר עם ילד על כל יד ועוד שניים ליד, מדברים בטלפון, נעים בין אופניים ומכוניות. זה מתכון לתאונה!

אוהב: את הדרך שעברה על הקיבוץ מאז השינוי. לפני השינוי הקיבוץ היה על הפנים והצלחנו למצוא דרך נכונה כלכלית וחברתית להתארגן מחדש ולא להתפרק. ידענו איך להקים את עצמנו ולהמשיך הלאה וזה ממלא אותי בתקווה ובשמחה.

תודה לביצי סטון על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמו לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים.

ראיין: דני נהב

1 זכרון מעניין מהילדות?

אני בן 4 על חוף הים האטלנטי בקוני-איינלנד. חופר בחול. אבא לוקח אותי לאכול "הוט-דוג" במקום עצום והומה אדם. זוכר את הטעם ואת הרעש. ובסוף היום אני אדום כמו געבניה מהשמש, ומשום שלא היה אז קרם הגנה שמו לי על הגוף חומץ... צרחתי ובכיתי כי כאב לי.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

את המילה באנגלית "CRISPR". הקריספר הוא מעין ספרייה של קטעי דנ"א ויראלי, שנחתכו מהפולש ושובצו בתוך הדנ"א של החיידק עצמו. שמעתי על המצאה בתחום זה של הנדסה גנטית שיש מעין "מספרים כימיקליים" שיכולים לשנות את הרצף הגנטי ורציתי לדעת יותר. זה מרתק אותי איך אפשר על המקום לשנות את הקוד הגנטי. משהו אדיר!

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

מוסיקה ממלאת את כל עולמי! בייחוד מכור למוסיקה ווקאלית עתיקה מתקופת הרנסאנס ומשתדל ללכת לכל קונצרט שיש. אם לא שומע מוסיקה זה ממש חסר לי. ניטשה כבר אמר ש"חיים ללא מוסיקה זו טעות". בעבר גם ניגנתי באבוב אבל הפסקתי לאחר שנחתכו לי שתי אצבעות בזמן שעבדתי בתעשיית הרהיטים.

תחביב נוסף שלי הוא אפיה. בעיקר של לחם ומאפים מלוחים. אני אוהב את תחושת לישת הבצק, את הריחות, את הרגשת היצירה. פעם בשבועיים אני תורם מהתחביב כשמצטרף בהתנדבות לברך גורן באפיית עוגות לאירועים חברתיים בקיבוץ.

4 מהו החטא הקטן שלך ("הגילטי-פלזר")?

אני אוכל יותר מדי. אמנם אין לי בעיות השמנה או סכרת או משהו דומה אבל מודע לכך שכמו כולנו בעידן המודרני גם אני קצת "עבד" לאוכל ושטוב להפחית כמויות. אבל אני ממש אוהב לאכול. לפעמים, בכוחות משותפים עם לילו מצליח להתגבר על היצר לאכול עוד.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם הייתה הכי רוצה להיות?

בשוק בהודו. הייתי שם לפני הרבה שנים. קוסמים לי הריחות, הצבעים, הקולות, הפר באמצע הכביש, מיליוני האנשים בשלל צבעים. מהומה ענקית אבל לא בלאגן. כל דבר במקומו.

6 מהו הפיפוס שלך?

מצטער שלא למדתי עברית כמו שצריך. כשהגעתי לקיבוץ עם הגרעין האמריקאי לא למדתי מסודר באולפן אלא בעיקר על ידי קריאת העיתון "למתחיל". עד היום חסר לי שלא יכול לבטא את מה שרוצה במדויק, כפי שיכול באנגלית.

חבל לי גם שלא למדתי לנגן על גיטרה. הייתה לי הזדמנות בשלב מסוים בחיי בהזרוע ופשוט לא עשיתי את זה. חבל.